

sygehuse. I det regi er de måske færdigbehandlede, men hverken kommunen eller amtskommunen har sørget for, at der er en passende bolig til dem efter afsluttet behandling. Måske er vi i virkeligheden gået for langt i afinstitutionaliseringen, så det nu er på tide at opfinde nogle nye institutioner, der kan være varige boliger for borgere, der ellers ender udenfor – og uden for alting vel at mærke.

Forarmelsen bliver rigtig slem, når man oplever, at borgere, der lever på gaden, også må tigge penge til mad, fordi kommunen nægter at udbetale kontanthjælp, hvis de ikke følger en aktiveringsplan. Det er selvfølgelig helt i tråd med intentionerne i aktiveringsloven, men hvis man lever på gaden og måske oveni har et misbrugsproblem, er det langt fra sikkert, at det første skridt, der skal tages, ligefrem er at sikre en aktivering. Her har professionelle som f.eks. Preben Brandt eller Torben Pilely fra »Projekt Udenfor« både erfaringer og ideer, som kan bruges, hvis man for alvor skal gøre en indsats, så også de dårligst stillede kommer med.

Enhedslisten er som sagt positive over for intentionerne i forslaget til elementer, både om den akutte og den langsigtede indsats, men vi tror ikke, at problemet kan løses én gang for alle. Der er brug for en mangeartet, kontinuerlig indsats med bl.a. nogle af de tiltag, som ministeren har beskrevet, men de gør det heller ikke alene.

Tove Videbæk (KRF):

B 54 vedrørende indkvarteringsgaranti for hjemløse er et virkelig sympatisk beslutningsforslag, men desværre løses problemet for de hjemløse jo ikke alene med en indkvarteringsgaranti. Så enkelt er det desværre ikke.

Gruppen af hjemløse er som de fleste andre grupper en meget kompleks og sammensat gruppe. Den består bl.a. af både nye og gamle vagabonder, posedamer og -mænd, mennesker, der har haft en bolig, men har oparbejdet gæld og derfor er blevet smidt ud, mennesker, der har en bolig, men som føler sig isoleret i den, de psykisk syge, narkomanerne, alkoholikerne m.fl. og som noget nyt udlændingene.

I den nuværende servicelov sidestilles og ligestilles disse mennesker med andre handicappede, således at vi i dag har tre kategorier af handicappede, nemlig fysisk, psykisk og socialt handicappede, og ifølge serviceloven har kommunerne pligt til at tilvejebringe husly til disse mennesker. Det gør kommunerne f.eks. via her-

berger, pensionater, krisehjem og forsorgshjem, og de frivillige organisationer gør også et stort og prisværdigt arbejde på dette område.

Men at tilvejebringe indkvarteringsgaranti er ikke en løsning på de hjemløses problem. Løsningen er at behandle symptomerne og ikke årsagen til problemet, og indkvarteringssteder er jo kun opbevaringssteder med en hylde at ligge på. Vi skal i stedet søge at løse de menneskelige problemer og ikke blot symptombehandle.

Disse borgere er hjemløse af vidt forskellige årsager, og disse årsager skal der tages fat på, hvis problemet skal løses varigt. Hos nogle er det psykisk sygdom, der skal behandles, og disse mennesker skal placeres på sygehus eller behandlingshjem eller i bofællesskab og ikke blot på et overnatningssted. Narkomanen og alkoholikeren skal også på behandlingshjem eller i et bosted. Nogle af de hjemløse lever på gaden, fordi de aldrig fik et arbejde. De er ofre for den store arbejdsløshed, der plagede vores land for nogle år siden. Nogle er smidt ud af en lejlighed på grund af gæld, og de skal simpelt hen have gældssanering, osv.

Vi har for nylig set eksempler i dagbladet Aktuelt på, hvordan vores samfund også selv er med til at skabe hjemløse ved at smide folk ud, som har en ganske lille gæld – der var et tilfælde, hvor det var 357 kr. i huslejerestance – eller som ikke har fået svaret på breve fra det offentlige. Således var der en ældre mand, der pludselig en morgen fik besøg af otte forskellige offentlige instanser og fik besked om at forsvinde ud af sin lejlighed. Han stod i undertøj. Han fik tre minutter til at pakke det nødvendige i en plasticpose. Han stod og rystede. Hvor skulle han gå hen?

Denne mand kunne nemt blive endnu en hjemløs. Hvorfor var der ikke nogen, der greb ind inden dette møde med otte skrappe og stramme offentlige personer, der mødte frem ene og alene for at smide ham ud? Det var både låsesmed og flyttefolk og dommer og politi osv. Hvorfor var der ikke tidligere kommet nogen, ikke nødvendigvis otte, men bare en enkelt offentligt ansat med hjertet på rette sted, der kunne have vist ham til rette og hjulpet ham til at finde ud af, hvad det var, der var gået galt?

Nogle mener, at de hjemløse ikke ønsker varige boliger, men selv ønsker at leve på gaden. Det tror jeg ikke på. For de mennesker, der lever på gaden, er ofte blevet ramt af en række uheldige omstændigheder som f.eks. skilsmisse, vold, misbrug, sygdom, eller de er blevet mis-